

mijmering / vacare

Vakantie. We doen het woord dat is afgeleid van vacare, leeg of vrij zijn, eer aan. Twee weken aan de voet van de Mont Ventoux in een tiny house, verzekerd van zon, wind, water en de bakker op loopafstand. We zijn hier al vaker geweest. Persoonlijk vind ik het wel prettig om naar dezelfde plek terug te gaan. Je arriveert, bergt je spullen op in de bekende kastjes, weet dat het bed straks heerlijk ligt en je hebt al vanaf de snelweg gezien dat de berg er nog staat.

En dan? Nou, eigenlijk weinig. De meeste mensen zouden er geen elfhonderd kilometer voor rijden, vermoed ik. Al weken van tevoren kijk ik uit naar mijn ochtendloopje aan de voet van de Ventoux, acht kilometer door de heuvels, met uitzicht op grote vlaktes en gele dorpen; stevast eindigen bij de bakker waar zes dagen per week veel gelachen wordt en de koffie smaakt als nergens anders; teruglopen met het zicht op de berg en het zweet in je nek; thuiskomen in de Provençaalse achtertuin, de zon te voelen en de stilte van de natuur te ervaren. Sommige dagen waait het hard. Geen wind zoals we die in Nederland kennen, maar

een die aanzwelt en weer wegtrekt, die niets ontziend rondwaart en alles meevoert wat niet in de grond verankerd is. Een tartende wind waarin je de kracht van de natuur voelt, opgewekt door de razende, niets of niemand ontziende energie van die rare kale berg. Natuurlijk doe je nog wel wat, maar het hoofdbestanddeel van dit vacare is de onderdompeling in de natuurkrachten die daar heersen.

Saai? Nee, in het geheel niet. Hoe kan de zang van de cicaden, de streling of zelfs geseling van de wind, de droge geur van de hoge pijnbomen, de kobaltblauwe lucht en het schaduwspel van zon en bomen saai zijn? Elke dag opnieuw weer één zijn met dat alles. Veertien dagen God in Frankrijk.